
Grigorij Grabovoj Petrovics

**A világ és a tudat törvényszerűségei a
lehetséges globális katasztrófa elhárításában**

Szerzői szeminárium, amelyet Grigorij Petrovics Grabovoj
2001. július 12-i napon tartott meg

Grigorij Petrovics Grabovoj

**A világ és a tudat
törvényszerűségei a lehetséges
globális katasztrófa elhárításában**

Szerzői szeminárium, amelyet Grigorij Petrovics
Grabovoj 2001. július 12-i napon tartott meg

2016

Grabovoi G.P.

A világ és a tudat törvényszerűségei a lehetséges globális katasztrófa elhárításában. Serbia: Grigori Grabovoi PR KONSALTING TECHNOLOGIES OF ETERNAL DEVELOPMENT., – 2016. – 43 p.

Minden jog fenntartva. A könyv egyetlen része sem másolható, semmilyen formában, a szerzői jogok tulajdonosának írásos engedélye nélkül.

GRIGORI GRABOVOI®

© Грабовой Г.П.,2001

© Grabovoj G.P.,2001

© G.P. Grabovoj., Magyar

fordítás, 2015

ISBN

2001. július 12.

Üdvözlöm önöket! Előadásom a megmentés és a harmonikus fejlődés általam kidolgozott módszeréről szól. Ez a Tudat olyan szerkezeti átalakításának része, melynek célja a lehetséges globális katasztrófa elhárítása. Megismertetem önökkel a módszer alapelvét. Ennek lényege a következő: először is léteznek a megismerés törvényei, ezzel párhuzamosan pedig léteznek a Tudat szerkezeti kialakításának konkrét, alkalmazható módszerei.

Nos, a Tudat törvényeinek és az alapvető Világ törvényeinek alaptételei a következők: ha érzékelésüket a valóság távoli területeként vizsgálják, vagyis a saját érzékelésüket mintegy kívülről figyelik meg, úgy e pillanatban az érzékelésük fizikai testük belsejében működik. Vagyis e törvényszerűség jelentősége a gyakorlati alkalmazás szempontjából az, hogy a valóság külső elemeit szemlélve, például átalakíthatják a fizikai valóságot, mindössze azáltal, hogy megfigyelik a külső valóság bizonyos elemeit, ám saját érzékelésük szempontjából. Amikor részletesebben szemügyre veszik a technológia elemeit, meglátják, hogy algoritmusát tekintve nem bonyolult a módszer.

A feladat központi kérdése tehát a bonyolultság, vagyis az, hogy ne hangoztassák a bonyolultság fogalmát. Ha egy külső rendszert figyelnek, azt vizsgálva, hogy érzékelésük része-e, vagy pedig, például, valami határos jellegű terület, melyben jelen van az érzékelés területe és más valóság is, a fő az: miként határozzák meg az érzékelés területéhez *nem* tartozó külső valóságot. Ennyi az egész. Hacsak szándékosan nem bonyolítják túl, akkor e módszerrel elérhetik, hogy rögzítsék feladataikat a valóság külső elemének valamely területén. Ráadásul e technológiát akaratlagos módon is alkalmazhatják, ha előzetesen megismerkedtek az irányítás törvényével.

Tehát, ha a feladat például a test regenerálása vagy a makromegmentés, akkor egyértelmű irányítást szereznek a Tudat, a Lélek, a Szellem szintjeinek, valamint információjuk egyéb rendszereinek együttes működése révén. Információjuk

egyéb rendszereit is említettem. Figyeljék meg, hogy információs szempontból a felsoroltakon kívül mindenkinek vannak személyes ismeretei az emberről. Válasszák külön, ami sajátjuk, személyes, attól, ami általános, egyetemes. Amikor körülhatárolják, kiválasztják e szerkezetet, Tudatuk fejlődésének olyan elemét figyelhetik meg, melyből azonnal kiviláglik, hogy a külső elemmel való irányítás technológiája, melyet például az érzékelés elemének nevezhetünk, miért a makromegmentés technológiája is együttal.

Amikor megvizsgálják a kérdések együttesét, melyeket ezen az előadáson felvetek, meglátják, hogy általánosságban szólva a kérdés egy határozott, állandó forrással van összefüggésben. E forrás a Szellemük, Lelkük, Tudatuk és személyiségük egyéb elemeinek egysége. Próbálják meg mértanilag kiválasztani e forrást fizikai testük mellett! Amint kiválasztották, láthatóvá válik például szervezetük tulajdonképpen egész sejtrendszere, mely a valóság külső elemeihez kapcsolódik. És eközben mindig ott van a makromegmentés pontja is, szilárdan ugyanazon a helyen.

Ennek megfelelően tehát, a módszer a következőképpen néz ki: először is az említett módon megtalálják e pontot. Másodsor, meggyőződnek róla, hogy helyhez rögzített, tehát létezik egy bizonyos ideig, és nem mozgékony, nem siklik ki figyelmük látóteréből. Sőt, közben el is kalandozhat a figyelmük, majd újra felé fordulhatnak, és állandóan ott található, akárcsak a fizikai valóság elemei. Következésképpen, most tehát egy új fogalmat vezettem be, melynek értelmében a makromegmentés rendszerében a fejlődés szilárdsága szempontjából a rejtett, információs valóság elemei ugyanolyan módon léteznek, mint a fizikai valóság elemei. Ismereteiknek egyik jellemző vonása ez.

Ha kijelölték a célt, melyet most szeretnének elérni, például e rendszer megvalósítását, akkor az ilyen szilárd pontok felfedezése azt jelenti, hogy helyes úton járnak. Ilyen pontokat tehát nem csak egy adott területen észlelhetnek, melyet az imént említettem. Önállóan is meghatározhatják,

kiválaszthatják a megismerés valamely törvényszerűségét, és létrehozhatnak ugyanilyen szilárd alakokat. Legyenek figyelmesek, amikor önállóan alkotnak ilyen formákat! A létrehozott formákat lehetőség szerint ellenőrizték az önök által irányított valóság elemein. Vagyis, ha lehet, az új formákat, tehát az általam említetten kívülieket, igazítsák, adaptálják a valósághoz.

Ezzel elérkeztünk a módszerem szerinti önfejlesztés következő eleméhez. Ez már az előadás következő része. A Tudatuk szerkezete révén megvalósított önregenerálás és az általános, egyetemes harmonikus irányítás, melyek a Tudati adaptáció törvényei, érintik az önök jövőbeli újjáteremtését is. A jövő tehát tekinthető úgy is, mint a jelenben folyó fejlődésük adaptált, kiigazított alakja. Ennek megfelelően a jövő mintegy fordítva is vizsgálható. Vagyis, ha úgy érzik, hogy például a jelen valóságban nézeteik kiforrottak, viselkedésük jellegzetesen egyéni, akkor e jövő rögvest könnyen irányíthatónak bizonyul. Ehhez a jövőt úgy kell tekinteni, hogy az hozzáigazítható a viselkedésükhöz, a reakcióikhoz, ahogy az egyetemes kapcsolatok adaptálásának törvénye szól.

Tehát jelen esetben az irányítás kérdésében a lényeg az, hogy meg kell változtatni a nézőpontjukat, módosítani kell a szemléletüket, és mindez bensőjükből, önmagukból induljon ki. Önregenerációról van tehát szó, s ebbe beletartozik az egyetemes harmonikus fejlődés is, melyben természetesen ismeretlen fogalom a lehetséges világszintű katasztrófa. Azért „természetesen”, azért alkalmazom e kifejezést, mert a jövőt a kiigazított fejlődés rendszerének tekintem. Jövőbeli fejlődésüket tehát kiigazított és alkalmazkodó rendszernek tekintik. És igyekezzenek saját fejlődésüket is ehhez a rendszerhez igazítani, mintegy maguktól, tudva, hogy az is alkalmazkodik önökhöz. Gyakorlatilag egy közös középpont felé irányuló többvektoros mozgás kezdődik. A középpont az önök gondolata, amit a fejlődés feladataként megfogalmaztak.

Az adott technológia keretein belül mindez csak akkor

valósul meg, ha kezdettől fogva tisztában vannak vele, hogy a jövő kiigazított rendszernek tekinthető. Ez esetben például ilyen helyzetet is megfigyelhetnek: tegyük fel, hogy egy asztal áll előttem; megfigyelhetem az információt, hogy mi fog végbemenni az asztal területén ezer év múlva. Próbálják velem együtt végrehajtani az eljárást! Mindenki előtt van valami fizikailag állandó tárgy: toll, asztal, szék, stb. Egyszerűen tekintsenek, mondjuk, ezer évre előre. Majd, úgymond, onnan nézzék meg: miként alkalmazkodik a jövő szerkezetének eleme? Mi történik a székekkel, vagy az asztallal?

Az adott esetben a jövő abban nyilvánul meg kiigazított rendszerként, hogy olyan szempontból látják az adott tárgy (legyen, mondjuk, az asztal) fejlődését, mely sokban hasonlít a jövő folyamatainak végtelenségére. Például ha az asztal olyan környezetben található, ahol jelen van a nedvesség, a rozsdásodás is. Ha az asztal valamilyen légmentesen zárt környezetben van, akkor az asztalnak ezer év sem túl sok, épségben maradhat akár több tízezer évig is. Elegendő megváltoztatni a külső feltételeket, s rögtön látjuk, amint az alkalmazkodó rendszer a külső érzékelés rögzített rendszeréhez igazodik. E rendszer egy szilárd tárgyra irányul, például az előttem álló asztalra. A korábban említett pontok, a jövő rögzített fejlődésének pontjai, a makromegmentés szerinti fejlődés szilárd pontjai mindenütt léteznek, az asztalban is.

Önállóan végzendő feladat: találják meg e pontokat a valóság minden tárgyában! Tehát, a valóság azért létezik, mert megtalálhatók benne a rögzült pontok és a módszeres fejlődés pontjai. Az önök feladata egyszerűen kicsomagolni, kibontani és megnézni, miként oszlik meg az információ e pontok és például a külső valóság pontjai között, mint a levegő, a vákuum, vagy a többi bolygó. Akkor szemügyre vehetjük, miért helyezkednek el a bolygók éppen olyan szerkezetben, amit látunk, miért így forognak a bolygók, és nem másképp. Tehát a feladat: önállóan tekintsék meg a valóság ezen elemeit, úgy, ahogy most elmondtam. Fordítsanak különös figyelmet az

állandóság pontjaira! Ismétlem: ezek a pontok valóban léteznek.

Az első rész: makromegmentés a Tudat szerkezetén át. A második rész az önmegmentés módszere, ahol is elkülönítettem egy szilárd rendszert egy látszólag nem működő szinten. Úgy értem, hogy például az asztal csak csekély mértékben tekinthető működő rendszernek. Ha szabadságfokokat adunk hozzá, például görgőket szerelünk rá – ez már nagyobb mértékben működő rendszer lesz. Egy jellemző hozzáadása végtelenszeres mértékben felerősíti az adott tárgy fejlődését. Éppen ezért például az embernek, mint a valóság sokfunkciós szintjének szemszögéből világosan érthető, hogy az örök élet eleme már eleve benne rejlik abban a tényben, hogy sokszintű, egymást sokszorosán keresztező szabadságfokai vannak.

Az önálló munkát illetően: időnként jobb csoportosan végezni, vagy valakivel véleményt cserélni az adott kérdésről. Vizsgálják meg: az ember dinamikájának állapota miért az Örökkévalóság megnyilvánulása? Abban az összefüggésben gondolják végig, amit az imént felvázoltam.

A kérdéseket, amiket itt most valójában, úgymond, összerendezek, tehát információs szinten megnövelek, törekedjenek módszeresen valamilyen egy helyre gyűjteni, ami kapcsolatban áll a mai előadással. Érzékelésükben különítsenek el egy különleges, fényserű területet, és ott helyezték el a mai előadásunkkal kapcsolatos kérdéseket. Fizikai szinten e kérdések diffúzióra hasonlítanak. Ha összehasonlítják egy másik előadás kérdéseinek szintén fényserű területével, azt láthatják, hogy a két terület kérdései kezdik keresztezni egymást, és idővel megszűnnek kérdések lenni. Ez tehát a kérdések megválaszolásának meglehetősen egyszerű, mechanikus módszere: mondjuk úgy, egy zsákba gyűjtik a kérdéseket, azok eltöltenek ott egy bizonyos időt, majd egyszerűen megszületnek a válaszok.

Az előadás eddigi része éppen ezért van így tele a kérdésekkel. Voltaképpen bármilyen kérdést feltehetnek, és

egy különleges fénytárolóba gyűjthetik azokat, ha előzetesen létrehozták azt, vagy a maguk előtti tér egy bizonyos részét kinevezték e célra. Ily módon egy olyan eszközre tesznek szert, mely folyamatosan választ nyújt felmerülő kérdéseikre. Igaz, ez bizonyos mértékben elemző jellegű műszer, vagyis a kérdéseknek el kell tölteniük bizonyos időt e zárt fénytérben. A jelenség optikai értelme abban áll, hogy ha egy optikai rendszer kimenetén elhelyezünk egy bizonyos szűrőt, azaz megadjuk a paramétert, akkor a rendszer elemei, a belső tükröződések végtelen sorozatát követően, mind meg fognak felelni e szűrőnek, e feltételnek. Vagyis gyakorlatilag a nekünk megfelelő választ kapjuk, mert így állítottuk be az irányítás rendszerét.

E jelenség tehát a harmadik része az előadásunknak, mely bármely esemény tudatunkkal való irányításáról szól. A jelenség egyszerű alapelve az, hogy még optikai, tehát fizikai szinten is megoldást nyerünk a feladatunkra. Tudatunk működéséről szólva, mely képes végtelen mennyiségű fényalterületet létrehozni, természetesen megint csak ugyanarról van szó: gyakorlatilag végtelen módszer áll rendelkezésünkre a feladatok megoldásához.

E gondolatok kapcsán: tudjuk, hogy valójában létezik egyrészt a Világ egyszerűségének fogalma, tehát a külső valóság, másrészt létezik a bonyolultság fogalma is. Tehát minden attól függ, hogyan alkotjuk meg e valóságot, hiszen a módszerek végtelen száma magában rejtí a teremtés módszerét is. Ha képesek irányítani a teremtés módszerével, akkor, mint kiderül, bármilyen választ önállóan is kijelölhetnek. Minden, mi ezzel kapcsolatos, az önök irányítása alatt áll. Ez egy nagyon sajátos, finom átmenet.

Most nem említem külön a szellemi fejlődés szerkezetét, mert az adott esetben éppen a szellemi fejlődés szerkezete mutatkozik meg világosan. A szavak szintjéről erős lökést kapnak Szellemük fejlődéséhez, azzal, hogy itt minden az önök felügyelete alatt áll. Most pedig próbálják meg ugyanezt a Szellemük tudatalatti szintjén, szavak nélkül végrehajtani.

Például előttem, közvetlenül az asztal előtt, állítsák fel az egyetemes irányítás szféráját! Előttem is, önök előtt is legyen ott ez az információ. Legyen az a fajta, amikor e szférában elkülönítik a saját irányításuk szerkezetét. Egyáltalán meg tudják határozni, miben rejlik a különbség? Erre gyorsan rájöhetnek.

Még egyszer a színpadi jelenet. Előttünk van az egyetemes irányítás szférája. Mindenki a sajátját állítja fel, de egy közös térben, előttem. Legyen, mondjuk, körülbelül egy méter átmérőjű. Valójában úgyis keresztezik egymást. Próbálják keresztezni a saját szférájukat az előadás többi résztvevőjének szférájával! És határolják el: miben különbözik az egyetemes irányítás szférája attól, mely egyszerűen az önök saját irányításának szférája? Próbálják meg elhatárolni a kettőt egymástól. Ha az elkülönítés itt a fogalmi jellemzők alapján történik, az meglehetősen sokféle lehet. Vagy megtehetik például később is, csak mindenképpen igyekezzenek elhatárolni a szférákat. Vagyis mindenképp alakítsák ki azt a módszert, mellyel külön választják a személyes irányító szférájukat. Ez lehet akár az egyetemes szféra valamely szerkezeti eleme, részecskéje is. Nos tehát, határolják el, konkrétan ki-ki a maga részére, most, itt helyben.

Amint ezzel készen vannak, tekintsenek bele ebbe az egyetemes irányító központba! Figyeljék meg a Teremtő jelenlétét a középpontban. Nézzék meg, a Teremtőtől kiindulva hogyan alakul ki az irányítás szerkezete, úgy az egyénié, mint az egyetemesé. Egy dolog az, hogy elkülönítették, elhatárolták önök, saját maguk. Más dolog: nézzék meg, miként teszi ezt a szféra középpontjában a Teremtő. És most figyeljék meg azt a technológiát, ahogy a Teremtő tudást, ismereteket nyújt önöknek. Ehhez egyenesen magukba kell nézniük, ez már közvetlenül a Lélek munkája. Ezzel kezdődik most a Lélek közvetlen munkája, ez a Lélek érzékelésének szintjén folyik. Figyeljék meg, hogy a Lélek érzékelése – ez már egy különleges jellemző, többek között ez alakítja ki a Tudat etalonszerkezeit is.

Most egy fokozattal gyorsabb beszédre váltok át. Még ha gyorsan beszélek is, gondolataik szintjén igyekezzenek velem együtt haladni. Itt tehát az derül ki, hogy a Tudat e szabályszerű, kanonikus szerkezetei, melyek megtalálhatók a Lélekben, feltétlenül jelen vannak az események minden elemében is. Az eseményeket ugyanis a Lélekből lehet irányítani, mi több, az összest. Ez tehát az egyetemes irányítás szférája. Ezzel összefüggésben pedig, amikor például a jövő eseményeit vizsgáljuk, akkor a múlt eseményeit a jövő eseményeinek tükörképeként észlelhetjük a jelen időben, vagy pedig mint a jövő eseményeinek tükörképét az érzékelésükben. Törekedjenek tehát pontosan megjegyezni e képletet, hogy többféleképpen is tükröződhet, például éppen a jövő információja.

Igyekezzenek megtalálni azt a kapcsolatot, mely a jelen koordinátáin át összeköti a múltat a jövő irányításával! Ez történhet például a testük rendszerén keresztül, vagy a reakciójuk rendszerén keresztül. Keressék meg e kapcsolatokat most, itt helyben! Igyekezzenek kifigyelni, hogy az egyetemes irányítás szféráján belül hol található a jövő információjának megfelelő rész, és hol van a múlt információjának területe. Ez egyébként különösebb nehézség nélkül megoldható, egyszerűen az érzékelés szintjén. Elegendő egyszerűen feltételezni, hogy a szféra valamelyik része a múlt, a jövő pedig vagy látható, ahogy épp kezd megszerveződni, vagy önök maguk jelölik ki most, az adott helyzetben.

Előadásunk során eljutottunk tehát odáig, hogy a jövő növekedésnek indul itt, ahol felállították a makro- és az egyetemes irányítás szféráját, közvetlenül a szemük előtt növekedni kezd, bizonyos formák alakjában. Tegyük fel, hogy a megismerés bizonyos módszereiben ezek különféle formák voltak. A másik dolog viszont az, hogy önöknek most kell elhatárolniuk a saját személyes formájukat, a jövő növekedésének egyéni formáját, közvetlenül itt előttem, ahol az egyetemes irányítás szféráját felállították, és kijelölték a

személyes szférájukat. És ha most figyelni kezdik, miként növekszik a jövő információja, a saját érzékelésükön át láthatják: hogyan néz ki ismét csak a személyes helyzetük e növekedés tükrében, hogyan fejlődik ott az önök információja.

Ennek során igyekezzenek elkülöníteni a saját képüket is. Ráadásul oly módon, hogy tökéletesen önálló legyen, ne érintkezzen az adott területen a valóság egyetlen más elemével sem. Mint amikor tükörbe néznek, és csak önmagukat látják, ugyanúgy van itt is: ki kell választani ezt az elemet, azaz saját magunkat. Most pedig, miután kiválasztották önmaguk képét, nézzenek körül figyelmesebben. Kiválasztották tehát önmagukat. Akkor most, ugyanezen a helyen, hol vannak a többiek? Vagyis voltaképpen ez a hely egy és ugyanaz, közös. És ha önök megtalálták, kiválasztották magukat e középpontban, akkor hol vannak a többiek? Tehát az adott esetben arra a következtetésre jutnak, hogy önök határozzák meg, hol helyezkednek el a többiek, legyenek azok személyek, vagy tárgyak, általában a valóság összes többi eleme.

E fejlődésben törekedjenek... Csinálják most rögtön, például velem együtt! Tehát törekedjenek megállapítani: miben különbözik a tér, például a levegő kijelölése, az ember észlelésétől? Nagy a különbség: az embert rögtön az első impulzusra észreveszik, míg a levegőt, mondjuk, mint külső teret kell meghatározni, észlelni. Most pedig, amint gyakorlatilag a jövő fejlődésének elemeit figyelve észleljük e finom különbséget, most hogyan tovább? Egyszerűen figyelemmel követjük a helyzetet. Kiderül, hogy az irányítás elemeit, melyek származhatnak a Tudatunkból, és a téridő bármely pontjára kerülhetnek, két paraméterrel ábrázolhatjuk. Az egyik paraméter például az egyéni jellegzetesség, a másik pedig a külső jellemzők.

Most pedig, önálló munka keretében, keressék meg az önök személyes jellemzői és az összes többi, egyéb jellemző közti kapcsolatokat! Figyeljék meg, hogyan alakítja ki az önök személyes jellemzője az egész külső valóságot. Egyszerűen

figyeljék meg a Tudatuk szintjén, milyen gondolataik támadnak közben, milyen képek jelennek meg. Minden kép: információ. Minden gondolat: a jelen esetben olyan információ, mely a fejlődés adott szintjének felel meg. Ehhez nem kell sok idő. Én közben figyelemmel követem önöket.

Az irányítás következő elemeként végezzék el a következő gyakorlatot. Előttem végezzék, konkrétan itt, az előttem lévő térben, itt van egy-két méternyi szabad hely. Jelöljék ki maguknak azt a területet, ahol az önök személyes információjából kiindulva szerveződik a jövő. Közvetlenül ezen dolgozzanak, itt, a fizikai térben. Jelöljék ki a jelenlévők feladatainak spektrumát. Széles legyen a spektrum, például sokszínű, azaz legyen benne gyakorlatilag az összes szín. Ezt a területet emeljék kicsit magasabbra, mondjuk, három méterre; vagy lehet akár a padlótól egy-másfél méter magasságban is. Emeljék föl e területet, és figyeljék meg az összes jelenlévő feladatát: akik most itt vannak, és akik később nézik meg majd az előadást, hogy tanulmányozzák az irányítás ilyen módszerét. Most pedig oldják is meg e feladatokat, lehetőleg minél jobban.

Amikor az optimális döntést meghozzák, próbáljanak összhangban dolgozni, figyeljenek arra, mit csinálnak a többiek. Vagyis igyekezzenek megfigyelni, amikor a munkát végzik, hogy amint valaki már végzett ezzel a feladattal, akkor lássanak neki a következőnek. Most minél inkább úgy kell viselkedniük, ahogy a közösségben szoktak, tehát igyekezzenek figyelemmel kíséreni a maguk körül folyó munkát. Vagyis most, amikor ezzel foglalkoznak, nézzék meg ezt a szférát! Itt lebeg egy bizonyos távolságra a padló fölött, mondjuk, félméternyi magasan, és például a jövő folyamatait jellemezheti. Már a szféra is nő, növekszik, ugyanolyan a fejlődési alakja, de most nem a mentális térben nő, nem a gondolati jellegű érzékelés terében, hanem a Lélek terében.

Most tehát egy új fogalmat vezettem be: Lélek. Ez a valóság önálló egysége. A Lélek terében pedig, ahol, mondjuk úgy, lehetséges a lélek fejlődése, egy kép, egy mértani kép

növekszik. Ez abban az esetben történik meg, akkor, amikor önök a gyakorlatot végzik, a kollektív irányítási eljárást, mindenki feladatai alapján, beleértve a saját, személyes feladatukat is. Ebben az esetben ténylegesen eléri, hogy növekedjen ez az információ-tárgy. A tárgy a feladatok kijelölt fénylő spektrumától kicsivel lejjebb helyezkedik el. Láthatják a Lélek terét, azt a teret, ahol a Lélek fejlődhet. Különleges tulajdonságok jellemzik e teret. Ezeknek köszönhető, hogy a szellemi érzékelés szintjén a tér összes eleme végtelen.

Vagyis ha az érzékelés, úgymond, receptoraként a Szellemet határoztuk meg, akkor a Szellem minden elemet végtelen rendszernek észlel. Emellett e tér, például most, itt önök előtt, a fizikai valóság összes többi elemétől függetlenül létezik, pedig, úgymond látszólag, itt létezik. Igyekezzenek e teret a fogalmak tereként értelmezni, vagy a rendszer megértésének tereként, tehát mint a megértés terét. Szellemi és logikai szinten tehát azt látják, hogy így értik a rendszert. Most pedig kezdjék mechanikusan értelmezni a helyzetet. Azaz fogják, és vigyék be e térbe... nos, tulajdonképpen bármilyen kérdést és a valóság bármely elemét. Ezzel elérnek arra a szellemi szintre, amikor értik, mit kell tenniük ahhoz, hogy megoldjanak egy kérdést; vagy egyszerűen be lehet vinni úgy is, hogy megkapják a megoldást a kérdésre.

Ily módon tehát az összes esemény irányítása, beleértve a jövőt is, sőt, többek között, most itt a múltat is, abban rejlik, hogy kiválasztják a Lélek fejlődésének terét, és beviszik e térbe a feladatot, hogy az ott megoldást nyerjen. Ekkor tudják, hogy a megoldódott a feladat. Vagy: azt vezetik be, amire szükségük van, amire vágnak; mondjuk, technológiára, vagy valamilyen módszertanra van szükségük, arra vonatkozóan, hogyan érhető el az eredmény. Vagyis ez is azt eredményezi, hogy itt tulajdonképpen meglehetősen szabadon dolgozhatnak. A lényeg az, hogy a kimeneti ponton pontosan meg kell adniuk, mit akarnak.

És a makromegmentés megvalósításához vezető feladatok szemszögéből ez az egész fejlődési szféra, tehát a Lélek

fejlődésének szférája, mindez a kötelező érvényű makromegmentés egyetlen pontján alapul. Lent, mindössze egyetlen picike pont. Amikor kezdenek elmélyedni e pontban, például a Tudatukkal, azt látják, hogy e kis pontot, már a gondolati szinten, szintén a végtelen tulajdonságai jellemzik. Tehát az átmenet a Lélek szintjéről a gondolkodás szintjére a végtelen jellemzőivel rendelkezik, pedig ha belépünk a gondolat információjába, a gondolatot az érzékelésben véges vonások jellemzik. Ha szemügyre vesszük e szféra körvonalait, mondjuk úgy, a Lélek fejlődésének szféráját, vagy ahogy korábban neveztem, a Lélek terét, a körvonalakat az jelzi, hogy a határos feltételek között, voltaképpen mintegy a szféra határán, egyszerűen, egészen pontosan az ember Szelleme születik.

Ezért iparkodjanak minél alaposabban végigkövetni ezeket a valóságelemeket, hogy megfigyelhessék, miként keletkezik, szerveződik a Szellem. Természetesen a Szellem tudatréning segítségével is megszerveződhet, például egy cél elérésén keresztül. És a valóság szintjén hogyan szerveződik? Ez a Szellemi szerveződés egyik eleme. Ilyenkor a kialakulás pillanatában semleges vonások jellemzik. Megadhatnak neki olyan információkat, mely elősegíti a feladatuk megoldását. Így tehát, ha a Tudat szintjén megtekintik a Szellem szerveződésének területét, Tudatukon keresztül megadhatják a feladatukra vonatkozó információt. Azt kaptuk tehát, hogy szellemi fejlődésük többek között a saját Tudatukkal is megvalósítható ezzel a, mondjuk úgy, meglehetősen közvetlen módszerrel.

Így tehát célirányosan is alakíthatják szellemi fejlődésük szerkezetét. A szellemi fejlődés szerkezetét tekintve pedig oly sok információs megvalósítási módozat létezik, hogy a szellemi fejlődés változatainak végtelen sorát alakíthatjuk ki. Így hát voltaképpen semmi sem korlátozza önöket. Tehát az összes korábbi fejlődés, vagy a jövőbeli, semmiképp sem kicsinyíthető le azzal, hogy ilyen módszerrel fogják megalkotni maguknak a valóság következő elemeit. Most itt,

az adott esetben, technikailag pontosan és egyértelműen kialakíthatják a saját szellemi szerkezetüket, mely képes lesz végrehajtani a makromegmentést akkor, amikor például alszanak. Vagyis amikor nem végeznek semmi aktív irányító tevékenységet, e szellemi irányító módszer sokszor gyakorlatilag a távirányítás egyetlen lehetősége.

Tehát figyeljék meg, hogy vannak olyan elemei az irányításnak, melyek az adott esetben kizárólagosak, egyedüliek a makroszintű hozzáférés és a Tudatukból való hozzáférés szempontjából. Igyekezzenek önmagukban eldönteni, ez másképp nem megy, hogy mit látnak a hozzáférés egyetlen módszerének, és mit látnak úgy, mint másik megoldási lehetőséget, másik utat. Majd e technológiák összehasonlítása által figyeljék meg, miként fejlődik a kollektív Tudat. Tehát a kollektív tudat fejlődésének elvét mindösszesen csakis abban lássák, hogy az tehát az önök személyes hozzáféréseinek és az egyetemes hozzáférésnek egyedülálló módszere.

Tehát megnézik, miként fejlődik a kollektív tudat, bevezetik oda a makromegmentés irányító jellemzőit, és a közvetlen hozzáférés e technológiájában a kollektív Tudat alakításával fognak foglalkozni, megjelenítésének e módszere, vagy fejlődésének e jellemzői révén, például szellemi szinten. Így, ha bevitték a makromegmentés szintjét, azzal tökéletesen valós módszert nyernek ahhoz, hogy hozzáférjenek bármely eseményhez, egyszerűen a környező emberek Tudatán keresztül.

Közben, amikor ilyen irányító gyakorlatokkal foglalkoznak majd, először is, helyreállítják ezeknek az embereknek az egészségét. Másodszor, a sokrétű, széles spektrumú feladatoknak megfelelően, megoldják az ő feladataikat is, tehát azokat, akik még nem sajátították el az ilyen, például regenerációs módszereket, tehát gyógyítást. Harmadszor, olyan irányítást végeznek, mely másokat is tanít. Ebben az esetben az irányítás mindig a lehető legnagyobb mértékű tanítással jár együtt. Ez esetben tehát rejtett módon,

mindössze a hozzáállásukkal, minden tettükkel másokat is arra tanítanak, hogyan kell ezt csinálni.

Önálló munka keretein belül pedig mindenki találja meg a módszert, tehát azt, hogy amikor tevékenykedik, valahol másoknak is hagyjanak információt arról, hogyan kell ezt csinálni; hogy amikor látják, mivel foglalkoznak, mások is megtehessek ugyanazt, vagy legalább láthassák a tényeket, az önök cselekedeteinek tényeit. Így e tények olyannyira elterjednek, hogy mások már könnyebben elsajátíthatják majd a módszert, mit kell tenni: azok, akik fizikai szinten fogják fel, vagy szellemi szinten, vagy egyszerűen, mondjuk úgy, információs, tegyük fel, szenzoros szinten.

Ha ilyen módon tekintenek e technológiára, olyan gyorsan továbbadhatják a fejlődést, hogy az különleges katalizátoros folyamathoz lesz hasonló, ha valami fizikai jelenséghez akarjuk hasonlítani. Amikor mások is bekapcsolódnak a cselekvésbe, akiknek nem feltétlen szükséges tanulniuk, tegyük fel, valamilyen részletes szöveges technológia segítségével, már eleve azzal is tanulni fognak, hogy látni fogják az önök tényeit, vagy azzal, hogy például beszélgetni fognak önökkel.

Ezzel olyan helyzet áll elő, hogy önök tehát meglehetősen közvetlen irányítási módszer birtokába kerültek, mely egyszerűen egyedül az irányítás révén lehetővé teszi mások tanítását, mégpedig nem feltétlenül szavakkal. Feltétlenül szükséges érteniük ehhez, abban az esetben, ha olyan rendszerekhez kell hozzáférniük, ahol gyors cselekvésre van szükség. Ilyen lehet például egy atomreaktor, ahol néha gyakorlatilag egy pillanat alatt kell véghezvinni a tanítást, például a személyzetét, hogy helyes döntést hozzanak; vagy másik jó példa a légi közlekedés. E gyakorlat során tehát vizsgálják meg, egymással való kölcsönhatásukat tekintve Tudatuk mely elemei a legmozgékonyabbak, a leghajlékonyabbak, tehát hol továbbítható a leggyorsabban az információ. Lépjenek be ezekbe a pontokba!

Most az irányításnak egy új jellemzőjét vezettem be.

Belépni és megnézni: ez azt jelenti, hogy egyszerűen csak érzékelni. Itt tehát nem szükséges a hatásokat elemezni, mondjuk, a folyamat logikája szempontjából. Elegendő tehát egyszerűen belépni e folyamatba, és érzékelni, hol zajlik a leggyorsabb, legdinamikusabb információ-átvitel.

Ekkor a feladatuk: egyszerűen szellemi szinten ilyen módon megvizsgálni saját fejlődésüket, hogy szellemi rendszerük fejlődése közben a környezetükben lévőeknek a lehető legtöbb információt közvetítsék a makromegmentésről. Eközben a jövő szerkezete oly mértékben irányítható kell legyen, hogy a jövő egész szerkezete, például a valóságé, ráadásul esetleg az egész valóságé, a Lélek fejlődésének terében legyen. Abban a térben, amiről beszéltem, a Lélek terében, vagyis e tér belsejében. Akkor az önök bármely szellemi impulzusának újraalkotása e térre vonatkoztatva már irányító módszer lesz, mert belül található, ha Tudatukon keresztül ezt az impulzust úgy tekintik, mint amely a szellemi alapot formálja.

Így tehát átlépnek, ráadásul meglehetősen finoman, abba az állapotba, melyben a Tudatuk: irányító rendszer. Vagyis itt válik láthatóvá, hogy a Tudat irányító rendszer, ráadásul a valóság bármely eleme számára. Ezzel feltártuk tehát saját Tudatuk rendszerét. Mellesleg, e rendszer meglehetősen átlátszó. Egyszerűen dolgozniuk kell vele pár napot, kettőt-három napot, hogy megvizsgálhassák. Ha van idejük, két-három napot, ha nincs, akkor pedig most rögtön. Vizsgálják meg, hogy az egyetemes irányításhoz való hozzáférés szempontjából hogyan épül fel a tudatuk.

Ezzel az előadás-részt befejeztem. Most szünetet tartunk, mondjuk, tizenöt perceset, utána pedig a kérdéseikre fogok válaszolni.

Most tehát megkezdjük, mondjuk úgy, találkozónk, második részét. Ezt a következőknek szenteljük. Válaszolni fogok az itt található kérdésekre, továbbá azokra, amik még a korábbi előadásaimat követően érkeztek be hozzám. Valamint

válaszaimat kibővítem olyan dolgokkal is, melyek az előadásrészben elhangzottak gyakorlati alkalmazását segítik.

Kérdés: a következő felvetéssel kapcsolatban, melyet szeretnék megvilágítani, fel szokott merülni egy olyasmi kérdés, hogy amikor optikai síkon vizsgáljuk a teret, tegyük fel, a világegyetem terét, látjuk a csillagok ragyogását, vagy valamilyen más külső objektumok kisugárzását, és mindez a valóság optikai folyamata, mégpedig a szemünkkel látható. A kérdés ezzel kapcsolatban az, hogy ha a látásunkkal látjuk a valóság bizonyos optikai elemeit, akkor az irányító, mondjuk, tisztánlátással, vagyis az úgynevezett rejtett látásunkkal, finomszerkezetű látásunkkal, vagy egyszerűen a Lelken keresztüli látással miként gyakorolhatunk befolyást az optikai látásra? Egyszerűbben fogalmazva: hogyan lehet megváltoztatni az optikai síkot, egy sugarat, egy tárgy szerkezetét, vagyis gyógyítani? Mihez hasonlít ez?

Válasz: tulajdonképpen valóban találunk analógiát. Az tehát, amit a szemünkkel érzékelünk: ezek a szokásos optikai jelenségek. Ezek mérhetőek, léteznek, meglehetősen rendszerességgel ismétlődnek. Ez jellemző az úgynevezett objektív valóságra. Ha egy folyamatot a tisztánlátásunkon keresztül figyelünk, a belső látásunkkal, a szellemi látásunkkal, vagy fogalmazhatunk úgy, hogy a Lélekkel látunk, akkor tulajdonképpen ugyanúgy érzékeljük a valóság optikai elemeit. Azt a folyamatot kell itt szemügyre vennünk, hogy a szemünk szintjén, természetesen lehetőleg nem magukban a szemgolyókban, hanem attól kissé távolabb, úgy két-három centiméterre a fizikai szemünktől, létezik egy pont, melyben a fizikai testünk előtt keresztveződnek az irányító rendszerek. Ha összpontosítják valamire a figyelmüket, ezzel az optikai rendszerrel irányítást végezhetnek. Először például úgy, hogy a rádióhullámokat befolyásolják.

Elsőre megtehetik például azt, hogy a bekapcsolt rádióban a sugárzott rádióhullámok működésképtelenek legyenek. Utána tovább haladhatnak ezen az úton, beléphetnek a sejten belüli rendszerbe. Ahhoz hasonlítható ez, mintha egy sajátos

sugár mentén eltávolodnának önmaguktól. Utána a sejtrendszer következik – tulajdonképpen ugyanolyan optikai elemei a valóságnak. És itt, a sejt belsejében, például ott, ahol az ismert fizikai valóság saját szintjén egy atommag van, ilyen alapvető, kezdeti szinten, tekintsék meg az anyag szerveződésének egységes rendszerét. Ekkor meglátják (ez itt, először is, azonnal észrevehető), ezen a szinten miben különböznek az újraalkotott optikai valóság, tehát amit a szem lát, és mondjuk az, amit a Szellem érzékel.

Ha ott egy tárgyra figyelek, például egy mikrofonra, akkor itt, optikai síkon ez egyszerűen mintegy apró elmozdulásnak az információja, mint egy második képkocka, kissé balra az optikai rendszerben. És ha a kezemmel elmozdítom a mikrofont, akkor tulajdonképpen a szöveti szintű anyagszerveződés optikai kapcsolatai léptek működésbe. Kiderül, hogy a Tudaton át való szerveződés rendszere, ezeknek a rögzített pontoknak a rendszere, az elemeken belül, amiről a mai előadásban volt szó: e rendszer lényege, hogy a Tudat lényegében legalábbis az egész helyi valóság szervezője, rögtön az elejétől fogva. Tehát mindaz, ami köröttünk zajlik, az is a Tudat eleme, például az önök sejtjének tudatáé.

Mint látjuk, most egy olyan dolgot magyaráztam el, hogy a Tudat számára tulajdonképpen nincs jelentős különbség: optikai-e ez a valóság, vagy az önök, mondjuk, tisztánlátó valósága, tehát a Szellemmel való érzékelés szintjének valósága. Kiderül, hogy amikor feladnak egy kérdést a tisztánlátásról – tulajdonképpen hogyan, és tulajdonképpen hol valósulhatnak meg ezek a törvényszerűségek –, ez pontosan maga a tisztánlátás, a tisztánlátás elemei, amikről beszéltek. Persze van több törvényszerűség is, több hozzáférési lehetőség, ki-ki maga önállóan kifejlesztheti.

Az én módszerem, végül is, alapvetően alkalmazott jellegű, elsősorban épp a makromegmentésre vonatkozóan. Így például önök, az iménti kérdés kapcsán, melyről az előbb beszéltem, láthatják, hogy a jelek összevethetősége alapján valóban lehet irányítani. A külső, mondjuk optikai valóság, az

optikai valóság együttthatója segítségével, vagy egyszerűen összehasonlítással, ha tovább lépünk, és a valóság más elemeit kezdjük irányítani. Láthatják tehát, míg összevetik a fát és a kutyát, hogy valójában itt is, miközben csak a fát észleljük, irányíthatjuk a kutyát is.

Vagyis, mellesleg, van egy ilyen érdekes eleme a Tudatnak: ha váratlanul megjelenik ott egy kutya, elegendő, ha élesen emlékezetünkbe idézzük a fát, vagyis szó szerint az irányítás gépies tulajdonsága lép működésbe. Ez egy afféle hétköznapi példa volt. Így hát, tovább fejlesztve az irányítást, hozzátehetjük még a következőt. Tegyük fel, hogy egy beteget érzékel, valamilyen adott diagnózissal. Az azonnali irányítás alapelve ez esetben az, hogy ne rögzítse figyelmét a diagnózisra. Amit érzékel, amit befogad, az lesz az alapvető a beteg diagnózisára nézve. Helyette tehát egyszerűen végezzen egy összehasonlító gyakorlatot, vagyis koncentráljon a valóság valamelyik közelben lévő elemére. Tehát ez is egy hasonló technológia.

Néha tehát az összevethető tulajdonságok alapján végzett munka meglehetősen hatékonynak bizonyul. Vagyis bármilyen irányítási feladatot meg lehet oldani, mondjuk, az asztal határain belül, ha van hozzá türelmük. Az érzékelési feladat lényege ez esetben is egyszerűen az, hogy meg kell találniuk a fizikai valóságban az összevethető tulajdonságokat. Az már más kérdés, ha tovább gondolják, hogy miért létezik optikai valóság is? Ez egy másik irányítási módszer, mely a megismerés rendszerén keresztül működik. De alkalmazhatják ezt is, akkor úgy mondhatjuk, hogy két fókuszpontjuk lesz egy irányító impulzus keretein belül. Viszont ilyen esetben célszerűbb mégiscsak a megismerés módszerét részesíteni előnyben, az összehasonlító irányítással szemben.

Itt figyeljenek egy kicsit! Szándékosan választottam az előbbi példát. A példaként felhozott esetben a döntő fontosságú elem az, hogy az irányító módszerekben menet közben gyakran váltani kell, át kell adni az elsőbbséget. A jelen esetben például éppen a megismerés módszerének.

Vagyis feltehetjük a kérdést: tulajdonképpen hogyan is, mondjuk úgy, függ ez az optikai sugár? Hol található? Milyen feltételek között létezik? Ekkor már a valóság elemein keresztül folytatják tovább az irányítást. E módszer alkalmazása során tehát, vagyis amikor egy fizikai szerv, például a szem szintjén végzik az összehasonlítást, a megismerés módszerét kell bekapcsolni.

Amikor szellemi tulajdonságokkal dolgoznak, szellemileg meghatározott elemeket hasonlítanak össze, tehát olyan rendszert, amit eleve önök határoztak meg, akkor alkalmazhatják az egyszerű figyelem-összpontosítást: ez egyszerűbb és gyorsabb is. Tehát igyekezzenek választani a hozzáférési módszerek között, mert ha egyidejűleg többet is alkalmaznak, az néha le is lassíthatja az irányítás folyamatát. Ezt tulajdonképpen azonnal látják is majd: mi az, ami felgyorsítja az irányítást, és mi teszi inkább alapossá. Ez tehát egy ilyen kérdés.

Kérdés: ha az érzékelés kapcsán létezik olyan fogalom, mint a külső valóság, akkor az érzékelés szempontjából hol húzódnak e külső valóság határai? Vagy az érzékelés belső valóságának határai? Vagy, tegyük fel, valamilyen más valóságé? Íme, a határos feltételek fogalma: hogyan tárgyasítjuk azt, amit kiválasztunk az érzékelésünkben?

Válasz: arról van szó, hogy e kiválasztáshoz létezik egy különleges fogalmi szerkezet. Amikor bevisznek valamilyen fogalmat, mindenképpen tárgyasítják. Az első mechanizmus tehát nagyon egyszerű: egyszerűen bevisznek valamilyen fogalmat, és eleve tárgyasítják, objektiválják azzal, hogy maguk vitték be. Így a további munka már szintén egyszerű, a lényege az, hogy a saját fogalmaikkal dolgoznak. Ám egyúttal egyetemes is ez a munka. A saját fogalmaikkal megtehetnek bármit, amit akarnak, hiszen önök maguk vitték be azokat. Ez a saját tevékenységük, saját dolguk.

A másik változat: vannak bizonyos külső fogalmaik, például külső szerkezetek, melyek léteznek, függetlenül attól, hogy önök gyorsítani vagy lassítani akarják. Miért fordul elő

ilyen az érzékelésükben? Például mennek az utcán, látják, hogy ott egy ház. Elhaladnak mellette, tehát a fala mintha mozogna az önök szeméhez képest. Egyszerűen figyeljenek jobban oda a részletekre azokban az esetekben, amelyek, úgymond, finomszerkezetűek az érzékelésük számára. Ezek mintha szokásos, hétköznapi esetek lennének, de az érzékelés szokásos rendszerei – ezek valójában a fejlődés szilárdságának rendszerei. Az ismétlődő rendszerek a fejlődés szilárdságának rendszerei.

Így aztán, ami kívülről mozog, mintegy az érzékelés határeseteit alakítja ki. És bár Tudatuk szintjén tisztában vannak vele, hogy önök mozognak, a szemük számára mégis a ház mozog. Mint a vonat esete, középiskolás példa. Például ha fogják, és azt tűzik ki célul, hogy egyszerre megértsék, hogyan mozognak önök, és hogyan mozog a ház, figyelmen kívül hagyva, hogy önök mozognak, akkor kezdik elsajátítani a teleportáció elemeit. Ez a teleportáció hagyományos indítókarja. Vagyis ez a mechanizmus a teleportáció hagyományos indítókarja, azaz elegendő mindössze egyszerűen kívánságuk szerint megadni a rendeltetési koordinátákat.

Egyszerűen hallgassák meg például az én esetemet. Annak idején, amikor repülőgépek állapotának diagnosztizálásával foglalkoztam, és ott sok kilométert kellett naponta gyalogolnom, én ilyen indítókarokat használtam, egyszerűen csak azért, hogy lerövidítsem a távolságokat, hogy időben odaérjek a repülőgépekhez. Egyszerűen a levegő mozgó elemeit használtam, ráadásul ezeket tisztánlátás segítségével határoltam el, tehát nem arról van szó, hogy a szememmel láttam.

Tehát két elem segítségével. Kiderült, hogy a teleportációs továbbítási módszerek használata esetén a célba juttatás annál pontosabb, minél ritkább a közeg, azaz minél pontosabb a hozzáférés, és önök is annál kevésbé feltűnőek a környezetük számára. Vagyis vannak ilyen nyomjelzős módszerek, melyek senkit sem fárasztanak ki, és néha nehéz is megkülönböztetni

ezeket a továbbítás hagyományos módszereitől. Ez azt mutatja tehát, hogy ha valami nehezetté kell válniuk, vagy súlyos dolgot felemleniük, megkönnyíthetjük a dolgukat egyszerűen azzal, hogy kiválasztják a valóság két szomszédos elemét.

Most pedig ismét önálló munkát adok: a válaszomban keressék meg, válasszák ki a hozzáférés módszerét a tárgyilagos jellemzők alapján. E feleletem, mint észrevehették, olyan – vagyis hát sok mindenben magam alakítottam olyanná –, hogy sok tekintetben tulajdonképpen nem illik az előadás első részének témakörébe. Találják meg a kapcsolati jellemzőket! Tehát azt, hogy mégis mi az, ami összekapcsolja az előadást e válaszómmal. Ha visszahallgatják a felvett hanganyagot, vagy megnézik a videofelvételt, azt találják, hogy a feleletem hengeres alakban jelentkezik. Összekapcsolhatják a feleletemet az előadás témakörével úgy, hogy egyszerűen belépnek a henger közepébe, és megértik a felelet lényegét: miként illeszkedik e lényeg nagyon is pontosan az előadás tárgyához. Nos, hol van tehát az érintkezési pont? Ezt kell megtalálniuk.

Tehát az ilyen szintű technológia feladata abban áll, hogy az önök számára érthető rendszert találjanak bármilyen más rendszerben, legyen az bármennyire más elnevezésű is, vagy akár tökéletesen ellentétes értelmű. Íme, én bevittém az előadás anyagába, hogy önök értik, hogy amikor bevisznek valamilyen fogalmat a Lélek fejlődésének terébe, akkor azt egyszerűen meg is értik. De önök bevihetnek ellentétes fogalmakat is, tökéletesen ellentéteseket, mégis egyszerre és egyformán értik majd mindegyiket. Vagyis szándékosan alakítottam ilyen sajátosra a válaszómat, hogy szellemi szinten önök egyszerre és egyformán értsék az információ legkülönbözőbb, vagy akár legellentéteesebb értelmű, tartalmú elemeit.

Így önök olyan szellemi állapotot hoznak létre, mely bármilyen kérdésekre választ, megoldást ad, függetlenül attól, milyen kérdések merülnek fel. Ekkor jelentkezik a nyugalom

eleme, tehát gyakorlatilag a nyugodt fejlődés eleme. Ez a nyugalom a sokrétű irányítás területe. Például az ókori Görögországban a nyugalom az irányítás végtelen szintű módszerével állt kölcsönös kapcsolatban, tehát például az idő bármely pillanatában. Valahogy ezt hozták ki a számításaik. Éppen ezért, ha összefüggésbe hozzák ezeket a jellemzőket azokkal, melyek most a birtokukban vannak, meglátják, hogy a nyugalom – ez pontosan a külső források végtelen szintjével való irányítást teszi lehetővé, azaz azt, hogy felhasználjuk az irányítás minden lehetséges külső elemét.

Kérdés: hogyan dolgozzunk a gerincvelővel, a gerincfolyadékkal, az agyvelővel, az idegrendszerrel?

Válasz: nos, tekintettel a mai előadáson elhangzottakra, a gerincvelővel a következőképpen dolgozhatnak. A Lélek fejlődésének terébe elegendő bevinni a gerincvelő egyetlen sejtjét, mégpedig olyat, amit önállóan alkottak. Ezt követően megfigyelik, miként növekszik ez a sejtfeleség az adott térben. A sejt fejlődése általában rögvést megindul, itt nincs késedelem. Ha lassú a folyamat, akkor Tudatukkal vigyék kissé hátrább, mínuszba a folyamatot, a múltba, és teremtsék meg e sejt fejlődéstörténetének előző elemét. Ezzel elérhetik a szükséges gyorsulást, mely a kívánt időpontba visz, amikor megjelenik e sejt fejlődésének első formája.

A következő lépés: Tudatuk erejével egyszerűen vigyék át e fejlődő alakot a Szellem fejlődésének szintjére, ahol már megtalálhatók a fejlett Tudat elemei. Ezzel meg is kapták a fizikai szövet normáját, egészséges állapotát. Vagyis a gerincvelővel végzett munka fogalma: elérni, például a normát, a megmentés módszerével. Ez azt jelenti, hogy az agyba be kell vinni azt az információt, melynek eseményszerkezete lehetővé teszi az ember számára a valódi megmentést, például a megmentést a makroszintű katasztrófától, és általában bármely felmerülő problémától, akár a legsúlyosabbaktól is. Utána pedig be kell vinni az adott ember fejlődésének elemét.

Tehát ez a munka magában foglalja a makroszintű

megmentés összes jellemzőjét. És ha azzal a módszerrel csinálják, melyet például a mai előadás során ajánlottam, akkor ez pontosan úgy fog kinézni, hogy a fejlődő részletet átviszik egy olyan szintre, például a gondolkodási folyamat szintjére, ahol már fejlett a Tudat. Egyszerűen csak átvitel – nincs is semmi más teendő, ez már irányító elemet ad. Ennyi az egész.

Figyeljék meg: az irányítás során sok mindent mintha nem fejeznénk be. Elegendő egyszerűen fogni valamit, és valahová áthelyezni, semmi mást nem kell tenni, vagyis máshová már sehova sem szükséges mozgatni. A fejlődés következő eleme, mondhatni, hiányzik, a további cselekvéseket valahogy egyszerűen gépiesen abbahagyjuk. Ugyanis ahhoz, hogy végrehajtsuk ezt az elemet, olyan mennyiségű elemet kell ismernünk a megismerés törvényszerűségei szerint, mely már képes beindítani az irányítást. De most, a mi esetünkben, ez feltételesen az optikai rendszerben való sajátos, mechanikus átvittel megy végbe.

Éppen ezért teszek gyakran, úgymond, egyenlőségjelet a figyelem-összpontosítás, és a Tudat törvényei, az alapvető valóság törvényei szerinti fejlődés módszere közé. Számomra ugyanis a lényeg az, hogy elérjük a makroszintű megmentéssel való irányítást. S hogy ez hogyan történik, egyszeri koncentrációval, vagy például a világegyetem szerveződésének ismerete révén, és, ugye, néhány másodperc alatt, az az irányítás szempontjából lényegtelen.

Am én most megmutattam önöknek, hol kereszteződnek az elemek. Miért mondtam, hogy egyszerűen vigyék át a gondolkodás területére, és kész? Mert a továbbiakban már mintegy fordított optikai fényel világítják meg a területet. Optikai szempontból a magyarázat nagyon egyszerű: önök megvilágítják a vetület területét, a vetület pedig önökre világít, s tulajdonképpen ez adja az irányítást. Ennyi az egész. Maga a vetület pedig: a törvényszerűségek sajátos levezetése.

Éppen ezért, amikor irányítanak, feltétlenül figyeljék meg, hol fejeződött be az irányítás. Utána pedig vagy fogják a

következő elemet, vagy kísérik figyelemmel ezt az elemet az irányító rendszerig, ha az a jövőben található. Egyébként a mai előadás módszerének van egy különleges ismérve: figyelemmel kell kíséreni, befejezett-e az elem. A mi esetünkben ez úgy jelentkezik, hogy a Szellem elemei, melyek a Lélek terének felületén, a Lélek fejlődési terének felületén születnek (e két kifejezést sokszor ismétlem együtt – gondolják át, vajon miért?), tehát az, úgymond, születő Szellem elemei egy bizonyos időre statikussá, mozdulatlanává válnak.

Ha figyelemmel kísérik az elemet, állandóan egyfajta mozgást észlelhetnek. Úgy néz ki, mint a pára, például mint ezüstös fehér elemek a körvonal, például a szféra körvonala körül. Amikor megteremtették ezt az elemet, volt egy rögzülési mozzanat is – tehát az elem átment. Vagy figyelik, amíg meg nem valósul, vagy újabb elemet visznek be. Amikor az elem átmegy, a jövőbe figyelnek, azt nézik, hogyan valósul meg a jövőben. Nem mindig kell várni, néha rögtön meglátják, mi történik, s folytathatják tovább, például a következő elem bevitelével.

Lássuk a kérdés másik részét, hogyan dolgozzunk például a gerincfolyadékkal. Ez tehát a feladat, itt van leírva, meglehetősen sajátos módon: hogyan dolgozzunk a gerincvelővel, a gerincfolyadékkal. A szóhasználatunkban megkülönböztetjük a két esetet. A gerincvelővel végzett munka: maga a technológia, a módszer. A gerincfolyadék pedig, bár anatómiailag a test ugyanazon szegmenséről van szó, mégiscsak folyadék. Folyadékként tekintünk rá, azaz itt jelen van a folyadék fogalma, ez pedig a makroszint. Tehát az információban a gerincvelő: egy sűrített rendszer. Az információban a folyadékot úgy értelmezzük, mint a folyadékkal kapcsolatos dolgok jelenlétét: például az óceán, ugye?

Azt látjuk tehát, hogy a gerincfolyadékkal végzett irányítás, ezzel összefüggésben, rögtön érthető is: miért más az irányítás, ha másképp tesszük fel a kérdést. Abból kell

kiindulni, hogy ha a folyadék mennyisége nagyon nagy, akkor külső irányításról van szó, mert belül nem fér el a folyadék. Érthető tehát, hogy az irányítás ez esetben külső. Ennek megfelelően ennek az irányításnak a lényege egyszerűen az, hogy az elem teremtése során figyelembe veszik az egész külső teret. Ez az egész külső tér gyakorlatilag olyan kell legyen, hogy a belsejében tükröződjék a születő Szellem azon eleme, mely a Lélek fejlődési terének szférája fölött helyezkedik el.

Tudják, mit? Legjobb lesz, ha most rögtön itt megteremtik ezt az elemet. A szféra felületéről tekintsék meg az egész külső teret, mondjuk, a szellemi látásukkal. Figyeljék meg, hol tükröződik a Lélek fejlődési tere az információ egész külső terében. Tehát, hol? Nos, ez olyasmi, mintha például a felhőket néznék. Én pedig megfigyelem önöket.

Arról van szó, hogy elegendő ebben az elemben valamilyen módon érzékelni, például, a tér külső elemét, s ezzel meg is szerezték az irányítást. Vagyis az adott esetben az irányítás mindössze abból áll, hogy egyszerűen felfogják, érzékelik a külső tér valamely elemét. Ebben az esetben az irányítás tehát aktív. Annak révén kell irányítaniuk, hogy észlelik a külső tér elemét, mintegy a végtelen külső szférából.

A kérdés további része pedig az agyvelővel és az idegrendszerrel végzett munkáról szól, hogyan kell ezt végezni. Nos, én ezt a két kérdést összefogom – ezek, úgy mond, a kérdés szerkezeti alszintjei –, és megadok egy harmadik irányító pontot, mondjuk, e két elemhez képest. A továbbiakban ez rendszerszintű irányításként alkalmazható. Ha kívánják, ez a szint lehet a szív tájékán is.

Az agyvelő és az idegrendszer két külön fogalom. Mint tudjuk, különböző területen helyezkednek el, különböző hosszan nyúlnak el, mértani alakjuk is más és más. Az irányítás abból áll, hogy e két elemet egyszerűen rávezetik, ráhelyezik a szív formájára. És azzal, hogy megfigyelik a szívverés ritmusát, harmonizálják a valóság e két elemét.

Ez esetben tehát az irányítás ténylegesen olyan, hogy

egyrészt normalizálják a szívüket, másrészt, egyúttal normalizálódik az agyvelő és az idegrendszer is. Mindez elvégezhető a beteg emberben, az ő információján, tulajdonképpen a minta-információn, egyféle információs képen. Igyekezzenek kiterjeszteni ezt a regenerációs, normalizálási szintet más szervekre, szervrendszerekre is. Ez voltaképpen a regenerálás egyetemes módszere.

A módszer lényege tehát az, hogy a szerv vagy szervrendszer képét egy másik szervre, testrészre vetítik ki. Lehet egyszerre több képet is; mondjuk, tízzel még megbirkózhatnak. A másik szerv vagy testrész olyan legyen, melynek az alakja jobban kimutatható, megfigyelhető. Lehet ez például a jobb kéz kisujja, vagy valamelyik belső szerv. Jobb az anyagi test olyan részét használni, ami szemmel látható, vagy érzékelhető, tapintható. Ilyen például a kisujj, vagy valamelyik másik ujj. Ugyanolyan regenerálást érnek el ezzel is, azáltal, hogy megfigyelik a történeteket, az ujjban például a bőr működését. Egyszerűen nézni kell, de nem a szemükkel, hanem erre kell koncentrálniuk.

Ezzel a regenerációs módszerrel alaposan feltölthetik szervezetük tartalékait. Fogalmazhatunk úgy is, hogy szervezetük statikusabb, szilárdabb lesz. Ez az az elv, melynek alapján fiatal sejteket lehet teremteni; olyanokat, melyek az idős, vagy idősebb sejteket cserélik le, a helyükbe nőnek. Ez az elem lehetővé teszi, hogy a Tudatkontroll segítségével megteremtsük a kölcsönhatások tartalék rendszereinek sajátos, szilárd szerkezetét. A struktúra belsejében pedig fiatal sejtek növekszenek.

Kérdés: hogyan dolgozzunk a bőrtakaróval?

Válasz: mint azt az előadás első felében mondtam, ez az elem ismét csak a Lélek terének fejlődésével áll kapcsolatban. A bőrtakaró fogalma a szféra belső részén lévő elemként értelmezhető: szféra, vagy másképpen fogalmazva, a Lélek fejlődési tere. Egyszerűen annyi a teendő, hogy fogjuk, és a Tudatunkkal, vagy az érzékelésünkkel megnézzük a szféra belső felületét. Ez magát a bőrtakarót jelenti. Stabilizáljuk,

úgy, hogy ne legyenek rajta semmiféle dudorok, hogy a norma határain belül legyen a szervrendszer.

A bőrt tulajdonképpen a valóság bármely elemével helyettesíthetik, beleértve a műszaki rendszereket is. Ha az emberbe beültettek valamilyen implantátumot, például fémcsapot a fogba, vagy valamilyen egyéb dolgot, amit át kell alakítani, akkor elegendő ráhangolódni erre, az említett elem segítségével, és meg is indul a szerkezeti átalakulás. Esete válogatja, hogy ez milyen gyorsan vagy lassan megy végbe. Az implantátum kicserélődik, valódi szerv foglalja el a helyét. Ez az elem tehát meglehetősen egyetemesen alkalmazható, amikor a Lélek fejlődési szférájának belső szerkezetével irányítunk.

Kérdés: hogyan segíthetünk az alkoholistákon?

Válasz: a tárgyalt módszert az alkoholizmus esetében a következőképpen alkalmazhatjuk. A Lélek fejlődési tere körül felvesznek két pontot, tehát rögzítik őket. Önökhöz képest az egyik a bal, a másik a jobb oldalukon található. A két pont olyan, közöttük az optikai információ-áramlás sebessége akkora, hogy a szféra belsejében a norma szférája alakul ki. Norma, vagyis az alkoholfüggőség hiánya, azaz még elfogadható szintű szeszfogyasztás.

Ez esetben tehát úgy szereznek irányítást, az egészség, a norma felé mutató irányítást, hogy variálják e két külső pontot. A két külső pont információs tartalmat hordoz: az alkoholfüggőség hiányát, vagyis az alkoholizmus hiányát. Ennyi az egész. A két pont összehangoltan mozog a szféra körül. Lehetőleg úgy mozgassák őket, hogy mindig a szféra ellentétes oldalain legyenek, a szféra középpontját átszelő egyenesen, és ne a szféra belsejében, hanem azon kívül. Ezzel megszerzik az irányítást, és megszabadulnak az alkoholfüggőségtől.

Kérdés: a fiam, Georgij, tizennégy éves. Gyakran segít a nagymamájának, elmulasztja a fájdalmat a gyulladásozó gócban. Azt mondja, látja az összes belső szervet. A Szűzanyához és Kronstadti Szent Jánoshoz folyamodik. A

kérdés: mit szóljon ehhez a szülő, miként álljon hozzá?

Válasz: tulajdonképpen ezt, természetesen, bátorítani kell. A Szűzanya és Kronstadti Szent János, tehát általában a szentek, a maguk idejében meghatározott szintű gyakorlatokat végeztek, különböző történelmi személyek részére, például az ortodox egyház tagjai számára is. A szentekhez folyamodás hozzájárul ahhoz, ha a folyamodó részéről mutatkozik ilyesmi törekvés vagy elhatározás, hogy az irányításuk, mondjuk úgy, segítőbb jelleget öltön. Következésképpen tehát, nyugodtan lehet a szentek közbenjárását kérni.

Úgy vélem és azt tanítom: mindenkinek lehetőleg úgy kell látnia a valóságot, hogy, először is, megoldhatóak legyenek a jelen irányítása során fölmerülő kérdések; másodsor pedig, feltétlenül akadályozzuk meg a globális makrokatasztrófát. Mi lehet segítségünkre ebben, a valóság fejlődésének melyik eleme? Különböző típusú lehet: lehet a mikroszinthez való hozzáférés, lehet például a belső szervek látása.

Ezzel kapcsolatban az én meglátásom: valójában fejleszteni kell a hozzáférés összes módszerét. Vagyis úgy vélem, hogy a gyerekekben az ilyesmit feltétlenül bátorítani kell. Sőt, ha megjelenik a belső látás is, például látja a szerveket, az tulajdonképpen rendszerszintű, sőt, törvényszerű megnyilvánulás. Nincs nagy különbség aközött, hogy mit lát, a fém szerkezetét, a sejteket, az atomkötéseket, vagy az atomok közti kapcsolatokat, és így tovább. A látás fogalma tehát rendszerint úgy írható le, hogy önök is a Tudat azon meghatározott szintjén állnak, amikor már értik, hogy valójában minden látható.

Kérdés: hogyan segíthetünk gyermekünknek az iskolai tantárgyak elsajátításában, például olyanokban, mint az orosz nyelv, a mértan?

Válasz: az iskolai tanulás segítésére létezik egy meglehetősen egyszerű módszer. Fogják, és jelöljenek ki egy információs szférát, mely jellemző az adott tantárgyra. Nézik tehát ezt a fényt, például a könyv fölött, és mechanikusan átviszik az érzékelés szintjére, például az adott tantárgy

funkcionális jelentőségének szintjére. Tegyük fel, a homlok szintjében, az ember homloka előtt van a sajátos információ-vevő. Mellesleg, a hát oldalán is van egy ilyen vevő, a lapockák szintjén. Tulajdonképpen sok ilyen jól kivehető, nagy információ-vevő van a szervezetben, közvetlenül a fizikai test környezetében.

Egyszerűen néznek valamilyen tárgyat, például egy könyvet. Azt nézik, hová lehet átvinni ezt az információt. Utána átviszik, és kész. Igaz, előfordul, hogy úgy kell átvinni, hogy az információt megjegyezzük, és eljuttatjuk az ember irányításának belső szintjére. Egyébként az én gyakorlatomban például ez az oktatási módszer tette lehetővé, hogy a pilóták szó szerint néhány nap alatt magas szintű angol nyelvtudásra tegyenek szert. Kényelmes módszer, hiszen, ha optikai síkon nézzük a jelenséget, az oktatás végeredményben abból áll, hogy ugyanúgy, ugyanazon optikai elemek alakulnak ki.

Így hát, ha ilyen sajátos, mondhatni gépies módon rögzíti a dolgokat, akkor a tanulónak már egyszerű dolga lesz. Erről ő is tudni fog, és elegendő lesz, ha formálisan elolvas valamennyit a tankönyvből, hogy a társadalmi elvárásoknak is megfeleljen. Ez a tantárgyak elsajátításának minden szintjére vonatkozik. Tulajdonképpen minden esetben hatásos, nem csak az iskolai tantárgyak esetében.

Egyébként, például az adott esetben, vegyük, mondjuk, az orosz nyelvet, a kép kialakításának módszere voltaképpen az, hogy külső kép alakul ki. Például fogom a könyvet, és nézem a könyv fölött lévő, fényből szőtt képet, hogy átadjam ezt a tudást. Az orosz nyelv, mint tantárgy esetében, a kép először homokórához hasonlít. Néhány másodperc múlva gömbbé alakul át. Bizonyos idő múlva megint csak átalakul. Ez tehát a képek folyamatosan változó rendszere.

A rögzítésükhöz pedig elegendő gondolatban végigvezetni a kölcsönös kapcsolatok láncolatát. E különleges láncot, fonalat fogjuk, és gyakorlatként bevezetjük; így tanuljuk meg az orosz nyelvből feladott bekezdést vagy nagyobb

szövegdarabot. Ha nagyobb szövegrész, akkor ezt az egész résszel el kell végezni. Mindenképpen a köztes formáknak ezt a sajátos láncát kapják, s ezt önök fonják, alakítják.

Ha már a mértannál tartunk: a technológiai feladat itt valójában nagyon egyszerű. Meg kell találni, ki kell választani a tankönyv vagy az adott bekezdés fölött azt a pontot, ahol koncentrálnának ezek az ismeretek. Utána egyszerűen annyi a dolgunk, hogy továbbítsuk e pontot. Például a homlokunk előtt található ponton át, mely az érzékelés irányító rendszere. Ahhoz, hogy a pont belülré kerüljön, követni kell, lehetőség szerint a szívcsúcsig. Ott a pont elkezd, mondjuk úgy, felszívódni, vagyis az adatok a szívbe kerülnek. A mértani adatok ugyanis könnyebben tanulmányozhatók a szíven keresztül, a szív segítségével történő látással. Ha az ember főként a szíven át néz, könnyebben felfogja a mértani dolgokat, mert ott a tárgy másik oldalát látja, egyféle különleges, sok paraméterrel leírható teret.

Kérdés: információs síkon kapcsolatba léptem Georgij Dmitrijevicszel. Egy receptet adtam át mechanikus úton, tehát ez valamiféle mechanikai összetevőkben nyilvánult meg. A kérdés az, mi a teendő ilyen esetben?

Válasz: természetesen előfordul, hogy recept alakban nyújtok információt. Az adott esetben azonban, és általában is, elsősorban azt javaslom, hogy vegyék szemügyre az adott módszerek információs hatását. Tegyük fel, a javaslatom az, hogy adjon a keverékhez szóدابikarbónát, mint ahogy itt is szerepel. Ekkor azt kell megfigyelnie, mi történik a szervezetében, miután megitta a szóدابikarbónát. Egyszerűen figyelemmel kell követni a hatást, majd ugyanezt csinálni, de már a Tudat segítségével. Ha az adott elem nem hoz elég gyors eredményt, önnek pedig éppen erre van szüksége, akkor a legjobb kicserélni a mechanikai összetevőt, például jelen esetben a szóدابikarbónát, mondjuk, ha akarja, gyógyfüvekre.

De amikor telepatikus úton nyújtok segítséget, a lényeg az, hogy tanulmányozzák, miért írom elő éppen ezeket az összetevőket, például gyógyfüveket. Végeztem régebben is

gyógyfüves kezeléseket. Az előírásom lényege egyszerűen az volt, hogy kövessék nyomon, konkrétan miként hatnak a komponensek az adott elemre. Ám a gyógyfüvek mégiscsak eléggé lassan fejtik ki a hatásukat, ezért egyszerűbb és gyorsabb a Tudat szerkezetével csinálni. Itt is ugyanarról van szó: amikor telepatikusan előírok valamilyen elemet, igyekezzenek megfigyelni a hatását, majd érzék el ugyanazt a Tudatuk segítségével.

Először figyeljék meg, miként hat az adott elem. Például a szódabikarbóna meghatározott reakciókat vált ki sejtszinten, tehát idézzék elő ugyanezt a reakciót a Tudatuk segítségével. Ha úgy találják, hogy mégis kell valamilyen anyagi elemet is alkalmazni, akkor a legjobb a gyógyfüveket választani. Az ilyen mechanikus, anyagi összetevőket, gyakran éppen a szódabikarbónát, elsősorban azért rendelem, hogy megfogható, jellemezhető legyen maga a reakció, mint helyileg határozottan megnyilvánuló, észlelhető folyamat.

Ezzel kapcsolatban hangsúlyozom tehát: bármilyen információt kapnak, például valamilyen receptként, mégiscsak át kell alakítani a Tudattal való irányítássá. Vagy ha telepatikusan gyógyfüveket írok elő, mint azt gyakran teszem, valójában át kell alakítaniuk a gyógyfüvek funkcióját, ahelyett, hogy magukat a gyógyfüveket alkalmazzák. Bár ilyen esetben, ha van idejük, és szeretnék egyszerűen érezni a gyógyfüvek hatását, igyák meg bátran a gyógyfüves teát, és figyeljék meg, hogyan fejt ki a hatását. A gyógyfű hatása mindenképp lassabban jelentkezik majd, bár a füvekkel tulajdonképpen bizonyos betegségek egész sora gyógyítható. Valójában az én gyakorlatomban is, a gyógyfüvek bizonyos dolgokra kedvezően hatnak.

Viszont, először is, az irányítási feladatok végrehajtása során önök mégiscsak saját maguk idézik elő a hatást, például felgyorsítják, megerősítik a gyógyfüvek hatását. Másodszor pedig, meglehetősen fontos az a tényező, hogy teljes körű kontrollt gyakorolnak a helyzet felett, azaz a kezükben tartják az irányítást. Az én álláspontom mindenesetre az, hogy

mindenképpen meg kell figyelni, milyen hatást vált ki az adott külső elem, és utána önállóan csinálni, legyen az az elem akár gyógyfű, akár valaminek a leve, vagy bármi más. Tehát törekedni kell arra, hogy bármit, amit gyógyhatásnak neveznek, képesek legyenek Tudatukkal önállóan előidézni. Ha pedig ennek során valamilyen gyógyfüvekre vagy gyógyszerekre cseréljük az összetevőt, akkor a Tudatunk nem fog olyan erősen aktiválódni, amennyire kellene a teljes mértékű irányításhoz. Éppen ezért jobb, ha mindig önállóan, önmaguk végeznek mindent.

Kérdés: még egy kérdés van nálam, mely kapcsolódik az előbbiekhez. A diagnosztika során hogyan kapcsolódnak egymáshoz a számsorokra koncentráció és a gyógyfüves kezelés? Nekem ugyanis gyógyfüveket is rendeltek az adott betegségekre.

Válasz: önálló feladatként most rögtön itt helyben, az asztal előtt, alkossanak két szférát, és hasonlítsák össze, módszertanilag, technológiájukat tekintve, a Tudatuk számára miben különböznek egymástól a gyógyfüves kezelés és a számsorokra koncentráció.

A feladat konkrétan a következő. Vegyünk három gyógyfüvet! Legyenek, mondjuk, orbáncfű, vasvirág és cickafark. A három összetevőből egyszerűen állítsanak elő egy számsort, tehát úgy egyesítsék a gyógynövények információját, hogy ugyanott, ahol a három gyógynövény információja van, egy konkrét számot kapjanak. Megkaptuk a számot, most pedig vigyük be: például, itt van önök előtt a szervezet modellszintje, a katalógusban. Bevisszük, és megnézzük a számsor és a gyógynövények hatását. Figyeljék meg, hogy a kettő megegyezik! És figyeljék meg, hogy miben egyeznek meg.

Tehát hogyan vigyük be a gyógyfüvek információját, hogy ugyanilyen hatást kapjunk? Vagy hogyan vigyük be a szervezetbe a számsort, hogy adekvát hatást kapjunk? Kiderül, hogy a számsorokkal, legalábbis az adott esetben, gyorsabban sikerül a dolog. Tehát ha lehetőségük van rá,

minél többet gyakoroljanak összehasonlítható szituációkkal, hogy ezt az irányítási helyzetet alaposan megismerhessék, megtanulhassák. Szerintem, ha idejük engedi, egyszerűen kidolgozhatják a módszertani meghatározást is: hogy az irányító módszer milyen esetekben hatásos, miként és miben élvezhet előnyt a Tudatukkal végzett irányítás.

Kérdés: szeretném megvilágítani a következő kérdést. Mostanában bizonyos közleményekből sok olyan adat érkezik, többek között az Interneten keresztül is, hogy a levelező oktatás, tehát a könyvekből, valamint meghatározott előadások szövegéből szerzett tudás összemérhető a tanfolyamokon szerzett tudással. Tehát ugyanúgy kialakul az eredetileg meghatározott, elérendő minősítés, ugyanolyan eredmények érhetőek el, mint a nappali tagozatos oktatás során.

Válasz: az elemzések szerint van némi különbség. Sok ilyen levelet kaptam. Az ezekből is leszűrt statisztikai kimutatások szerint, figyeljék meg, a nappali tagozatos tanulás, tehát a tanfolyamokon való részvétel, abban különbözik, hogy az oktatás elemét éppen a Lélek szintjén vizsgáljuk meg alaposabban. Az információt inkább a Lélek szintjén kapják, vagyis ez nagyobb mértékben tekinthető szellemi síkon végzett oktatásnak. És amikor az örökkévalóság fejlődésére irányuló feladatot hajtanak végre, ezt tekintsek az ismeretek alapvető átadási módjának. De ezenközben a fejlődési gyakorlatot úgy végezzék, hogy a tanfolyamon szerzett tudás és a levelező úton nyert ismeretek összemérhetőek, hasonlóak legyenek, tehát a hatásuk egyformán megfelelő legyen, ne legyen köztük jelentős különbség.

Másként fogalmazva: nem lehet mindig, mindenkit személyesen, tanfolyamokon oktatni, de igyekezzenek az előbb felvázolt elv szerint cselekedni. Itt jön képbe a Kollektív Tudat. A követendő alapelv tehát az, hogy a szellemi szintű képzés, mintegy a Lelken át való oktatás, épüljön be a gondolkodásukba, a szavaikba, s hogy önök is képesek legyenek így, ezzel összevethető hatásfokkal átadni az

ismereteket. Tehát a megmentés célját tekintve, ne legyen abból fakadó különbség az emberek között, hogy ki milyen úton szerezte a tudását, tanfolyamon tanult, vagy levelező módon, vagy akár valahol röviden megismerkedett az információval. Az kell, hogy megmentés érdekében mindegyikük megmentőként szerepelhessen. Nos, kifejtettem tehát a nappali és a levelező oktatás egyfajta sajátos elemzését. Igyekezzenek mindig a megfelelő módon továbbadni az ismereteket. Most rögtön gyakoroljuk is ezt, itt helyben.

Az oktatásnak tehát olyannak kell lennie, hogy minden esetben, legyen az nappali vagy levelező oktatás, feltétlenül lehetővé tegye a megmentést. Most mindannyian itt, a jelenlétemben végezzék el a gyakorlatot: ez tehát most nem tanulás lesz, hanem az ismeretek továbbadása. Most adják tovább a tudásukat annak, akinek szüksége van rá, úgy, hogy bárkihez, bármilyen úton, de feltétlenül megérkezzenek az ismeretek. Akinek továbbítják, mindenképpen meneküljenek meg, először is, a globális katasztrófától, másodsor pedig, teremtsék meg a módszeres, harmonikus fejlődést, mely az ideológiában az öröklétnek felel meg. Végezzék el tehát ezt a gyakorlatot, itt és most, a jelenlétemben. Előttem végezni azt jelenti, hogy a jelenlétemben összpontosítsák a gondolataikat, és ebben az adott fizikai térben csinálják, itt előttem.

Most pedig egy újabb feladatot adok. Hogyne, tisztában vagyok velem, hogy gyakorlatilag a mai előadásunk végére értünk. De akkor is, mindenki vigye végig az impulzust. Mindenkinek meg kell győződnie róla, hogy eljuttatta az ismereteket a konkrét végrehajtóhoz, tisztán kell látniuk ezt az információt. Hogyan érthetik meg ezt, azt már elmagyaráztam: egyszerűen beviszik a Lélek fejlődésének, alakulásának terébe. Onnan pedig egyszerűen megkapják az információt, hogy megértették. Megértették, és kész. Ezt szeretném látni mindenkin a teremben.

Kérdés: melyik emberi struktúra képes kontrollálni az akaratimpulzus formáját?

Válasz: a lényeg, hogy az adott esetben az akaratimpulzus

fogalmát egyszerűen irányító impulzusként értelmezem; az akaratot pedig, információs szinten, a mai előadásunk fényében, olyan különleges jellemzők összességének tekintem, melyek az impulzust egy konkrét célra irányulva tartják, viszonylag hosszabb időn keresztül. Vagyis az akarat: az impulzust irányban tartó aktív tevékenység. Tehát a kérdésre, melyik emberi struktúra képes kontrollálni az akaratimpulzust, a válasz egyszerűen annyi, hogy például a bőrfelület, mégpedig információs úton.

Tehát, mint már említettem, elegendő az információt például az ujjunkra húzni, s már működik is az irányítás. Miért tekinthető az ujjbőrrel való érintkezés a kölcsönös kontroll módszerének? Ha kontrollálni akarunk valamit, akkor annak megfelelően kell megfogalmaznunk a feladatot. A lényeg az, hogy bármilyen impulzussal kontrollálhatunk, mivel a Tudat szabadságfokainak száma végtelen. Ha statikus, egyfajta rendszerképet szeretnének elérni: tessék, egyszerűen vigyék ki ezt az információt az ujjunkra, s ez lesz az irányítás. Következésképpen a figyelem összpontosítása erre az ujjra, vagy az ujjat körbevevő impulzus alakja: ez maga a sajátos kontroll, az irányítás.

Kérdés: a következő kérdés, mit tegyünk, ha nem idéződik fel, nem áll helyre az álom? Pontosabban, valamiért az van ide írva, hogy „nem állít helyre”, vagyis nem regenerál az álom; igen, így helyes.

Válasz: nos, úgy gondolom, hogy meg kell vizsgálnunk azt a szóösszetételt is, hogy nem áll helyre, nem idéződik fel az álom. Az álmot akkor vehetjük felidézettnek, helyreállítottnak, ha az helyreállít, regenerál minket, ugye? Tehát a normális álomnak, úgy tartjuk, regenerálnia kell az embert. Kiderül, hogy a „nem regenerál az álom” kifejezés a norma szempontjából olvasható úgy is, hogy „nem idéződik fel az álom”. Vagyis az álom fogalmába beletartoznak az ilyen, egymással kölcsönös kapcsolatban álló rendszerek is.

Amikor álmunkban látunk egy jelenetet, egy eseményt, akkor ott van mellette, beljebb, a következő, második jelenet.

Ilyesmit érzünk alvás közben, amikor álmodunk. Ott van tehát a második jelenet, a valóság második gondolata; legalább a második, de ott lehet a harmadik, a tizedik is, stb. Ez arról tanúskodik, hogy a Lélek működésének szintjén tartózkodunk. És amikor a Lélek működik, érzékelésünk rendszere sokrétű, sok gondolatot fog át. A szóban forgó esetben, ha az információ két szintjén érzékelünk, a „nem regenerál az álom” kifejezést úgy érzékeljük, hogy „nem idéződik fel az álom”, akkor elegendő egyszerűen helyreállítani az álom információját, s ennek következményeként az álom regenerálni fogja az alvót.

A jelen esetben tehát az álom szempontjából legmegfelelőbb elemet kell kiválasztanunk, azt a kellőképpen finom, rugalmas és mozgékony szerkezetet, melyet úgy határozunk meg, hogy a „helyreállít, regenerál” kifejezést „helyreáll, felidéződik” formára cseréljük, és az álom normájába illesztjük. Emellett, úgy gondolom, kiegészítésként elvégezhetünk még egy egyszerű, általános, az önregenerálásra irányuló gyakorlatot is. Az álom fogalma ugyanis, tehát az, hogy milyen mértékben kell regenerálnia az alvót, gyakran meglehetősen viszonylagos. A konkrét kérdés kapcsán érdemes közvetlenül is regenerálódni és regenerálni, függetlenül az álomtól, mivel az álom fogalma mégiscsak a tér belső átalakításának körébe tartozó elem.

Tehát, ha az álmot az optikai sík információs állandójának tekintjük, akkor az emberi test előtt az optikai sík kezd megváltozni. A test előtt: elsősorban valahol a bélrendszer, a has magasságában. Tehát amíg a fizikában, a szokásos Fény fizikájában olyan fogalmakkal találkozunk, mint a diffrakció, az interferencia, a hullámok egymásra rétegződése és felerősödése, addig az álom optikájában ezek a fogalmak az optikai sík belső megváltozásaként jelentkeznek. A Fény mintegy újjászületik ott, ahol, úgy tűnik, most van. És ez, az ugyanazon helyen végbemenő újjászületés, egy teret hoz létre közöttük, s ez a tér, a Fény két eleme között, pontosan ez az álom információja.

Így tehát bele lehet lépni, meg lehet állapítani milyen volt az álmunk, vagy milyen volt valaki másnak az álma, ha azt akarják. Ehhez tehát arra van szükség, hogy tudjuk, hol van az információ belépési pontja, mint azt már korábban elmagyaráztam, s akkor irányíthatjuk az álmot: beilleszthetünk nekünk tetsző jeleneteket, megvalósíthatjuk azokat, s az álomból irányító rendszert alakíthatunk. De ehhez az kell, például, hogy megtaláljuk az említett belépési pontot. Fizikailag ez tehát a bélrendszer környékén található, a test előtt; egyszerűbben fogalmazva, valahol a has előtt kezd kialakulni ez az információ. A fő az, hogy végrehajtsuk ezt az elhatárolást, utána majd mindent szemügyre veszünk.

Az álom információja valójában nagyon alaposan szervezett rendszert alkot. Figyeljék meg alaposabban! Változásait tekintve ez az információ voltaképpen egy közvetett rendszer, s így lehetőséget kínál az irányításra. Közben azonban nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy jelen esetben Tudatunk rendszerét használjuk, melyben a külső kapcsolatok meglehetősen konkrét formában tükröződnek, és e pillanatban éppen alszunk. Tehát nem írunk, stb., nem foglalkozunk aktív tevékenységgel, funkcionálisan nem vagyunk ébren. És ezt figyelembe is veszi ez az irányítási módszer.

Tehát az ébrenléti irányítás, mint kiderül, aktívabb, mert több szabadsági fokot fogunk fel: írhatunk, beszélhetünk, gondolkodhatunk valami másról, nézhetünk valamit, és így tovább. Az álom állapotában tulajdonképpen ugyanerről az irányításról van szó, ám jellemzőit tekintve az álombeli irányítás szorosabb, s így más az irányítás tere is: összefogottabb, mondhatni, keményen rögzített. Mindazonáltal használhatjuk ezt a teret is, ebből is irányító módszert alakíthatunk.

Így aztán, „az álom felidézése” fogalom gyakran egyszerűen annyit takar, hogy egyszerűen helyre kell állítani ezt a teret, és kész. A tér paraméterei természetesen azonnal ismertté válnak, amint beléptünk, és ha akaratumkkal a

felidézésre összpontosítunk, megkapjuk az álom helyreállított információját, vagyis magát az álmot. Ha megvan bennünk az elképzelés, miszerint az álom képes regenerálni, például az embert, akkor el is érjük a regenerálódást. Figyeljék meg, hogy az adott esetben azért mégiscsak bevezettem egy újabb gondolatot: a siker függ a nézetünktől is. Ha felfogásunk szerint az álom regenerálja az embert, akkor az meg is valósul.

Viszont, ha nézeteik szerint az egészség helyreállítása, például a Tudat segítségével végzett regeneráció, ébrenléti állapotban hatásosabb, akkor céljukat igen lassan érik el. Ekkor ugyanis gondolkodásuk arra áll át, hogy nem az álom regenerál, hanem Tudatuk rendszere; s végül valóban a Tudatuk rendszere aktiválódik. Így viszont bármilyen sokáig foglalkoznak is az álom információjával, az eredmény csekély lesz. Ezért fontos a gyakorlatok során tekintetbe venni a saját meggyőződésüket is: miként vélekednek a dologról, vagy mi a véleménye annak, akit gyógyítanak. Ügyeljenek erre, ezt mindig szem előtt tartani.

Irányíthatnak általános, egyetemes konstrukciók segítségével is, bár e módszerre ritkábban van szükség. Általában elegendő beindítani az irányítást, bevezetni az adaptált, kiigazított formákat, amikor is az ember óhatatlanul, harmonikusan elérkezik fejlődése következő fokához. Ilyenkor nem kell behatolniuk a meggyőződésük, világnézetük mélyébe; néha azonban éppen erre van szükség. Amikor az emberi álmokkal foglalkoznak, igyekezzenek az egyéni gondolatok, vélemények mélyére hatolni, így könnyebb lesz az álom segítségével irányítani.

Arról van szó, hogy az irányítás módszerében nem létezik olyan rendszer, melynek segítségével ne lehetne irányítani, konkrétan a makromegmentés eszméi szerint. Legyen az akármilyen állapot, álom, ébrenlét, vagy nevezhetjük akárhogy is: meditáció, koncentráció – bármilyen állapot megfelel az irányításhoz. Ezért nem szabad semmiféle korlátozást alkalmaznunk az irányítás során. Bármilyen állapot, bármilyen érzékelés, gondolatvilág megfelelő lehet, és megfelelő kell

legyen az irányításra; és valóban az is, ha a makromegmentés, mindenki megmentése módszerével irányítunk. A többi pedig – önálló, házi feladat.

Következésképpen tehát, ha nem sürgető, aktuális probléma megoldásáról van szó, akkor nem szükséges az álom révén irányítani. Viszont ha a feladat egy bizonyos ideig állandó irányítást követel, úgy különböző irányító módszerekre is szükség van, beleértve az álommal való irányítást is. Állandóan, folyamatosan irányítaniuk kell, álmukban is. De ne aggódjanak, ettől az álmuk még ugyanolyan egészséges, pihentető marad, egyszerűen az álmukon keresztül is működik az irányítás rendszere. Álmuk állapotában ugyanúgy végezhető tehát az önregeneráció, egészségük helyreállítása. Nem mellékesen, egyik első hatásaként, az alvás időtartama is csökken.

Előadásokat szoktam tartani a Katasztrófa-elhárítási Minisztériumban, a mentőket oktatom különféle gyakorlatokra. Ők újságolták el nekem, hogy immár napi négy, legfeljebb öt óra alvással is beérik, ráadásul egész héten dolgoznak, munkaszüneti napokon is. Amikor pedig mentési feladatra indulnak, napokon keresztül nem alszanak, mégis képesek regenerálni magukat. Esetükben tehát szervezetük helyreállításához nem feltétlen szükséges az alvás. Ha éppen nincs különleges feladatuk, akkor természetesen alszanak. De amikor cselekedniük kell, munkabírásuk gyors helyreállításának módszere gyakran nem az alvás. Ilyenkor tehát a Tudaton át kell irányítani.

Egyelőre a Kollektív Tudatban él az alvás fogalma, így hát szükségünk van az alvásra. De arra kell törekedni, hogy a háttérben mégis mintegy ébrenléti, felkészült állapotban legyünk. Valahogy úgy, mint az emberek általában, azok, akik nem alkalmazzák a teljes regeneráció módszerét. Tehát amikor felmerül a kérdés, hogy szükséges-e az alvás önmagunk helyreállításához, megint csak azt kell mondanom: igen, mert a Kollektív Tudatban él ez a gondolat. Ha mindenki képes lenne szervezete, munkaképessége

helyreállítására alvás nélkül is, vagy legalábbis rövidebb idejű alvás révén, akkor ez ténylegesen meg is valósulhatna. Addig azonban, míg az alapelv, az alapeszme más, tehát nem mindenki képes erre, addig szükségünk van az alvásra.

Mindenesetre én mindig igyekszem olyan tudást nyújtani, ami lehetőséget nyújt mindenkinek, együtt, egyszerre fejlődni. Így hát, ha már egyszer létezik az a vélemény, mely szerint szervezetünk helyreállításához szükségünk van alvásra, akkor, a közvélemény meggyőződésének megfelelően, az alvást is alkalmaznunk kell a regenerálódásra. Láthatták tehát, hogy minden a Tudatuk beállítottságától függ. A Léleknek az a szintje, melyet a Lélek terének, vagy a Lélek fejlődési terének neveztem – ez az a szint, mely minden tudásszintre választ ad, beleértve a magában a Lélekben rejtőző kérdéseket és tudást is.

A házi feladat mindössze annyi, hogy figyeljék meg: a Lelkükben rejlő kérdésekre ugyanott találhatóak a válaszok is. A szokottnál egy kissé talán bonyolultabb ez a feladat, de a mai előadás segítségével egészen biztosan meg tudják oldani. Sőt, gyorsan meg is birkóznak vele, miután megejtettük az említett három telepatikus összejövetelet. Az első, mint mondtam, ma este lesz.

Ezért hát az előadás végeztével, főként az első telepatikus ülés során, igyekezzenek úgy alakítani Lelkük terét, Lelkük fejlődési terét, hogy benne a válaszok megfeleljenek a kérdésekre. A szellemi irányítás szempontjából ez egyszerűen annyit jelent, hogy irányítás – és kész. Ezért ezt az első feladatot végezzék el minél hamarább, a többi ráér később is.

Ezzel a mai előadást be is fejeztem. A második felében válaszoltam a kérdéseikre is. Mindez együtt tehát az elméleti rész volt.

Az előadást követően pedig három telepatikus összejövetelet is részt vesznek. Azután egy bizonyos, elegendően hosszú idő múlva, hallgassák végig újra az előadást! Figyeljék meg, hogy utána a telepatikus összejövetelek ismét változatlan, az információ-átadás

szempontjából eredeti szerkezetükben őrződtek meg. Próbálják meg észrevenni ezt a hatást, észlelni ezt a jelenséget. Amikor másoknak továbbadják a tudásukat, akkor is ügyeljenek rá, hogy megőrizzék e hatást. A továbbadott tudás mindig legyen hatékony, működőképes, nyújtson valódi segítséget azoknak, akik önökhöz fordulnak, bármennyi idő teljen is el addig.

Eltelhetnek évtizedek is, vagy valami végtelenül hosszú idő: a tudásuk legyen mindig működőképes, magas szintű. Bár fejlődik a közösség és fejlődik a világ, az irányítás különleges feladata mindig ugyanaz: funkcionális, működőképes tudást teremteni. Az eztán következő újabb és újabb ismeretek legyenek ugyan szintén funkcionálisak, de ugyanúgy a korábbiak is.

E feladatot a következőképp végezzék. A gyakorlat alapját a mai előadás jelenti. Bizonyos idő eltelte után hallgassák végig újra, s próbálják elérni, hogy telepatikusan gyakorlatilag ismét csak ugyanaz legyen, ugyanolyan hatást keltsen – annak ellenére, hogy akkor már más, újabb feladatokat fognak megoldani. A technológia azonban ugyanez marad.

Mára ennyi elég is: köszönöm a figyelmüket, a viszontlátásra.

**GRIGORII GRABOVOI PR KONSALTING
TECHNOLOGIES OF ETERNAL DEVELOPMENT**

<http://pr.grigori-grabovoi.world>